

мило и драго, за да запази огнището си и Княза, не само отъ сръбско, но и отъ нашествието на по-силенъ неприятелъ. Народа вече абсолютно не се бои отъ неприятелъ като сърбитъ, на които приписватъ невѣроятно могущество“ — възразихъ му азъ.

— „Вий, струва ми се, не четете какво се пише изъ вѣстниците и отъ политика малко разбирате; колко сж сплетени нашитъ работи. Сърбитъ се считатъ по-силни отъ насъ, защото Австрия имъ помага, нѣщо, което видѣхте отъ поведението на Кювенхюлера, — отговори Вазовъ. — Русситъ сж недоволни отъ Княза, който безъ тѣхно съгласие и по съвѣтитъ на противниците имъ — англичанитъ — направи съединението, вслѣдствие на което бѣ тази братоубийствена война. Неще съмнение, че и турцитъ се увѣрихъ въ безучастието на русситъ въ нашитъ работи и ще се възползуватъ отъ случая да окупиратъ Тракия, ако не прѣминатъ и балканитъ, а англичанитъ, които ужъ ни сжчувствахъ и ни обѣщавахъ поддръжка, само потривахъ рѣцетъ си и очаквахъ днесъ или утрѣ да ни надвижатъ сърбитъ и да се смѣжатъ на русситъ, че учениците имъ сж набити и пакъ ще бѣджатъ отъ първитъ, които ще съдѣйствуватъ за окончателното ви съсипване“.

— „Признавамъ, — отговорихъ азъ, — че не разбирамъ отъ политика, защото почти не четъ политически вѣстници, но неможъ да признажъ, че русситъ, които сж пролѣли толкозъ кръвъ за освобождението на България, да допуснатъ щото огромнитъ имъ жертви да отиджтъ на пусто и знажъ, че сами тѣ се радватъ и гордѣжтъ съ побѣдитъ ни надъ сърбитъ, защото нашата армия тѣхна възпитанница, а ако нашия Князь се е